

[Petra Petersen.]

og tydeligt tilkendegiver, hvordan denne meddelelse skal gives de pågældende. I mange tilfælde kan den, det drejer sig om, og også hans pårørende have svært ved at forstå en meddelelse og især en meddelelse, der er ført i et snirklet og uforståeligt lovsprog.

Hvad loven om anbringelse på arbejdsanstalt angår, så siges det i den foreslåede formulering af forsorgslovens § 52, at spørgsmålet om lovligheden af den pågældende frihedsberøvelse på begæring skal forelægges domstolene. Derimod står der ikke noget om den adgang, der må være til at lade domstolene afgøre frihedsberøvelsens varighed. Det finder jeg er forkert. Ligesom der nu gives den pågældende ret til at indanke selve frihedsberøvelsen for domstolene, således bør han også kunne påkalde domstolens hjælp ved fastsættelse af frihedsberøvelsens varighed. Vi ved, at en sådan frihedsberøvelse ofte kan være ganske uforskyldt. Jeg har i bemærkningerne angående lovens § 52 set, at man taler om de sociale myndigheder, som hidtil har besluttet og fortsat kan beslutte, at en person skal kunne udskrives fra tvangsarbejdsanstalt, hvis indlæggelse ikke længere findes formålstjenlig, eller hvis der kan skaffes den pågældende arbejde. Det viser os, at frihedsberøvelse simpelthen ofte skyldes, at man ikke kan skaffe den pågældende arbejde, og det viser også, hvor påkrævet det var i grundloven at få indført en paragraf om retten til arbejde, det, som mit parti foreslog, og som blev stemt ned her i salen. Man kan iøvrigt i den forbindelse rejse spørgsmålet, om regeringen føler sig forpligtet af grundlovens § 75, der siger:

„Til fremme af almenvellet bør det tilstræbes, at enhver arbejdsduelig borger har mulighed for arbejde på vilkår, der betrykker hans tilværelse.“
En tilværelse på arbejdsanstalt er just ikke betryggende.

Lovforslaget om børneforsorg anser jeg for et stort og glædeligt fremskridt. Jeg har ved flere lejligheder her i tinget gjort opmærksom på, med hvilken vilkårlighed børneværnene kan fjerne børn fra deres hjem. For mig er det betryggende, at det nu er domstolene, der bliver den afgørende instans, og jeg vil gerne advare imod, at man

på nogen måde svækker det, der var grundlovens mening. Man taler i bemærkningerne til lovforslaget om, hvorvidt der bør etableres en central dømmende myndighed, for hvilken børneværnsudvalgenes afgørelser skulle kunne forelægges. Jeg ved ikke, hvem denne dømmende myndighed skal bestå af, men jeg vil så indtrængende, som det er muligt, advare imod at erstatte domstolene med en dømmende myndighed, som i større eller i mindre grad præges af synspunkterne hos de mennesker, den er sat til at dømme.

Af ministerens fremsættelsestale fremgår det, at der er nedsat et udvalg, der bl. a. skal overveje spørgsmålet om en ændring af børneværnsudvalgenes sammensætning. Fornylig sagde en kommunalmand til mig — jeg tror ikke, det er slet så galt, som han sagde — at børneværnsudvalgene mange steder var sammensat af folk, der ikke kunne gøre sig gældende på andre poster. Han sagde at det var en retrætepost for kommunalfolk, som ikke duede andre steder. Jeg tror som sagt ikke, at det er slet så galt, men jeg vil dog sige, at jeg har gjort ikke så få erfaringer i retning af, at der i børneværnene rundt omkring i landet sidder folk, der ikke er kompetente til så alvorlige opgaver, og som overhovedet ikke kender loven.

Det ærede medlem fru Ingebrog Refslund Thomsen talte om Peter Sabroe. Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at vi stadigvæk trænger til en Peter Sabroe, den tid er slet ikke forbi. Meningen med børneværnets opgave synes jeg i høj grad bør være den, at det, såvidt det er gør ligt, skal støtte bestræbelser for at holde børnene i hjemmet og ikke i børnehjem, og skulle udvalget komme til den forståelse, skulle det glæde mig.

Hvad det sidste lovforslag vedrørende åndssvage angår, så er der ingen tvivl om, at der gennem årene er foretaget mange, mange fejltagelser her. Det er ikke så forfærdelig længe siden, jeg fik kendskab til et tilfælde, hvor en mand har været under forsorg fra sin tidlige barndom og i mange år faktisk har klaret sig selv, men stadig var under forsorg, fordi han ikke vidste, hvor han skulle henvende sig for at komme fri af den. Nu skulle noget sådant altså ikke mere kunne ske.

Ministeren siger, det er hans hensigt at nedsætte et udvalg, der skal drøfte åndssvageforsorgens problemer og en eventuel